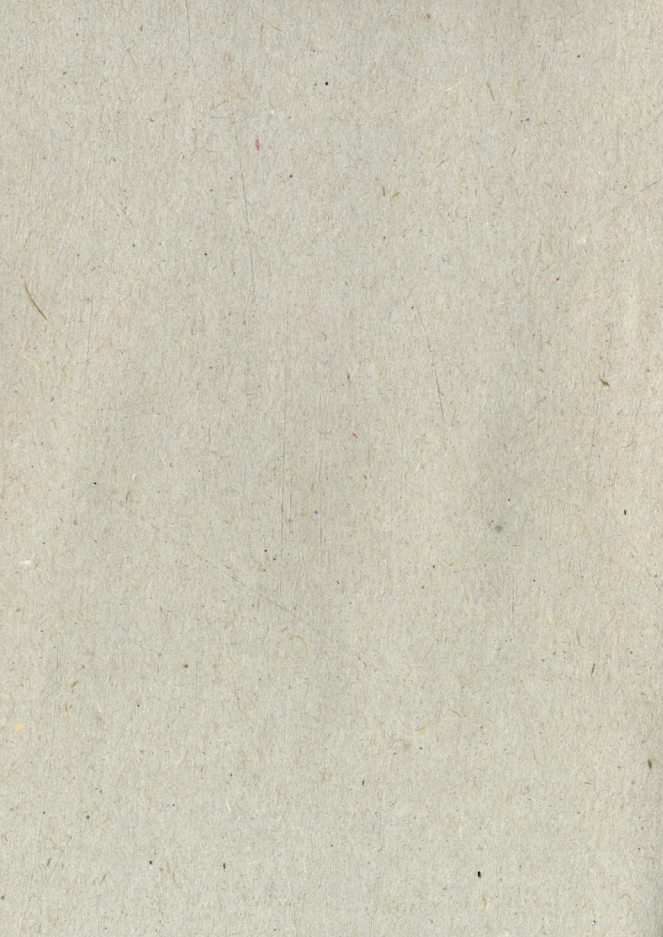
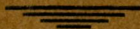

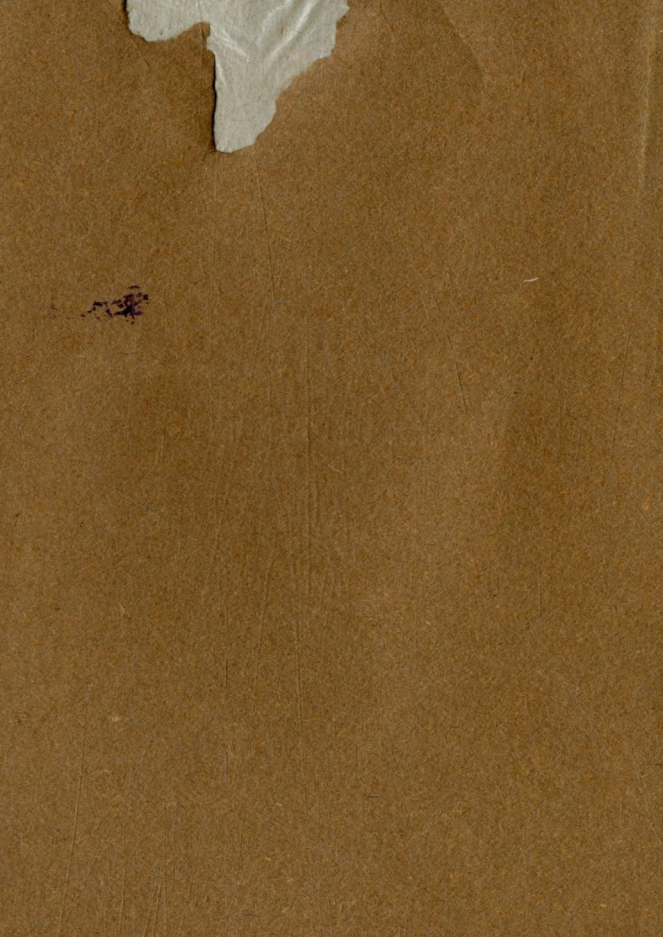

093 10

ПІСНЯ ПІСЕНЬ

У ВІЛЬНИХ ПЕРЕСПІВАХ

10
О. Подільський

Роз. 342-24 / 141 50
20. 013

ПІСНЯ ПІСЕНЬ

У ВІЛЬНИХ ПЕРЕСПІВАХ

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

~~88322~~

Роз.

ТЕРНОПІЛЬ 1935

ШС/2-94/5-681

Ч.

З друкарні А. Салевича і С-ки
Тернопіль, вул. 3-го Мая ч. 5.

Буде це другий переспів славної ШІР ГАШІ-
РІМ у нашій мові. А міг був бути і перший, бо
давно вже лежить у бюрку готовий. Нехай же
йде у світ, та зрівняється з першим; тільки не
зверхнім виглядом, бо напевно, що посоромиться.

Твої уста сто меду струй,
твій поцілуй міцніш від вин;
цілуй мене! цілуй! цілуй!
ніхто, лиш ти за всіх один!

Не хочу я нічого, ні,
лиш твоїх ласк — які ж вони!
я п'яна вся, як по вині;
горни мене! горни! горни!

Аж голова ходори йде —
о, любощі! о, над меди!
ах, де воно? де ложе? де?
веди мене! веде! веде!

Хоч смаглява я, сестриці,
але гарна, як ті грона,
що кладуть їх, розгортають
на килимах в Соломона.

Мене сонце осмалило,
ясне сонце з вітром в парі,
та й смаглява я, сестриці,
як ті шатра на Кедарі.

Мене сонце осмалило,
та не сонце винувате:
мене братчики післали
винограду пильнувати.

А я днюю і ночую —
та й на шатра поглядаю:
десь то милий мій? міркую,
коб то знати! як не знаю.

Так скажи ж, мій милий, правду:
де пасеш ти свої стада?
щоб я других не питала,
бо не щира їх порада.

З чим я зрівняю тебе, кохана,
в тім ожереллі, в тій позолоті?
ти як лошичка, в узди прибрана,
що йде найперша в царськім почоті.

А ти, мій милий, на грудях в мене,
як тоє мирри віття зелене;
а ти як тоє гроно кипрове,
що повне соку, повне любови.

Яка ти гарна! яка ти мила!
моя голубко невинна, сиза;
ти така чиста, ти така біла,
як та голубки біленька риза.

Та й ти, мій милий, не гордопишний —
мушу за слово словом повісти;
а наш ванькирик сердешнодишний
як та муравка, що просить сісти.

Шуміла кедрина, шуміла —
під нею дівчина сиділа:
сиділа на травці-муравці,
спинила очиці на травці...

Шуміла кедрина, шуміла —
під нею дівчина сиділа:
спустила очиці додолу,
зложила ручиці на полу...

Шуміла кедрина, шуміла —
під нею дівчина сиділа:
схилила головку в долину,
струсила з подолку сльозину...

Не пишна рожа, не пишна рожа,
я дрібна цвітка з долин Сарону;
а ти схилився з твого трону —
і аж до ложа і аж до ложа
заніс ту цвітку безоборонну.

І я в палатах, світлих світлицях,
а на ді мною любви стяг віє;
під головою його лівиця,
а права горне, аж серце мліє
в обіймах любих, в обіймах милих —
який солодкий любви келих!

О, ви дівиці єрусалимські:
то я на правду така, як рожа?
а я не знала того донині!
а я донині того не знала
і без любви росла-зростала
в нашій долині — лилійка гожа!

О, принесіте нам винограду
і яблук свіжих нам принесіте!
я так любила вийти до саду,
під яблунь сісти і так сидіти
напів у сонці, напів у тіні

з посмаком ябка на піднебінні...

Нині не той сад-виноград в мене,
не вітер в ньому між листом віє,
не листя в ньому тремтить зелене —
серце розкрити очей не сміє!
о, мій ти любий, мій ти садочку,
як мені добре в тім холодочку!...

Я дрібна цвітка з долин Сарону,
дрібна, несміла, лилійка біла;
я лиш на хвильку запаленіла,
як ти нагнувся з твого трону
і доторкнувся мого тіла —
сама не знала, що лебеділа!...

Як мені любо! як мені мило!
ніби солодкий сон який сниться;
охляле тіло лежить безсило,
серце спочило, не шевелиться...

Цить но, цить!
чий це голос гомонить?
чи не милий то співає?

Через гори, через бори
йду до тебе, моя зоре;
по каміннях скачу так,
як сугак, як сугак,
щоби ближче тебе бути,
щоби голос твій почути.

Його голос і слова,
а я стала нежива!
Серце чуло, серце знало,
чом же битись перестало,
а тепер так бесь раз-два?

Понад ниви, понад луки
ллються співи без принуки;
без принуки співи тії,
бо то співи веснянії!

Покинь хату! покинь сіни!
глянь на небо, яке сине!
на світ божий подивися!

весні го́жій поклони́ся!

Йди на гулі! йди на гулі!
співай пісню в вольнім колі!
нехай серце затріпоче,
нехай знає, чого хоче!

Вийди! вийди! підем плаєм,
поворкуєм, заспіваєм —
на любистках, на шалвії
стрінем літа молодії!

Раде б, милий, серце вийти,
але годі ізза крат;
виноградник молодий ти!
молодий ти виноград!
так назвали, та й сховали,
щоб лисиці не псували.

О, голубко! о, моя ти
у дупловині скальній!
виглянь! виглянь поза крати,
дай побачить образ твій!
Там горличка ще не сіла —
вийди! вийди, моя мила!

глянь: у цвіті кожен сад!
і мігдали й виноград,
фіга завязки пустила —
стільки пахощів, принад!

не полонить весна гожа,
як хоронить огорожа.
Бережися, милий мій!
бережися! бережися!
уже тіні простяглися —
будь як олень молодий,
перед ліччу ще вернися!

Нічим стіни, нічим ґрати,
коли серце лине з хати.

Нічим стіни й мармурові,
коли серце з серцем в змові.

Бо така вже в серця врода,
що не спинить перешкода.

Бо таке вже серце хвацьке —
чи дівоцьке, чи юнацьке.

Що замислить, доконає,
коли щиро покохає.

Що захоче, теє зробить,
коли тільки щиро любить.

Сном спочило все кругом —
тихо доокола;
тільки варта під вікном
дить ізпровола.

...оже й спиться кому де,
над ким сон витає,
та до мене він не йде,
бо тебе немає!

Ой, немає вас обох —
ні тебе, ні сону;
тільки сльози, як горох,
котяться по лону...

Ніби спиться, ніби ні,
ніби сниться сон мені:
знаний голос, любий звук
і в віконце стук-стук-стук:
відчини, голубко мила!
і я встала й відчинила.

Відчинила: тиша й тьма;
нікогісенько нема!
тільки гасла вартових
десь лунають в тьмах нічних —
а я таку певність мала!
я ж на правду ще не спала!

Нема мому серцю спокою ні сну —
і що я подію? і що я почну?

Куди не звернуся: сама я, сама!
і нема нікого, бо тебе нема!

Піду я на села, піду я в степи,
а чей же де стріну слід твої стопи?

Спитаю я друзів, спитаю подруг,
а чей же почую хоч про тебе слух?

Піду на край світу, а тебе найду:
пригорну до серця, назад приведу!

У тую кімнатку, де ти лиш і я,
а з нами була б лиш матінка моя...

20.09.3

Львівська державна
наукова бібліотека

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Хто це, хто це йде від степу
в хмарах мирри і кадил?
яка радість! який трепет!
Вона! Вона з Ним поспіл!

Глянь! це ложе Соломона;
кругом нього силачі —
про безпеку у ночі:
непроступна охорона —
шістьдесят їх, як мечі!

А основа є кедрова,
срібні стовпці і поручча,
середина пурпурова,
вся у злоті, вся пахуча —
то дарунок дів Сіону,
то їх ручок пильних праця;
подивися на заслону:
подивися, як міняться
тії багри, тая кров —
а ось Вона! ось любов,
любов царя Соломона
у весільному вінці,

з сьайвом щастя на лиці —
подивіться, молодці:
відхилилася заслона!

Яка ти гарна! моя ти мила;
яка ти гарна! ти вся — принада!
Очі у тебе як у голубки,
коли з голубком воркоче рада.

Очі у тебе як у голубки,
кучерів звої — овечок стада,
що то під вечір в ладі-неладі
у діл збігають по Галааді.

А твої зуби як їхня вовна,
як їхня вовна вимита, чиста;
кожен як перла з твого намиста,
а всі, як в складі, пісня любовна.

А твої губи — пурпурна стрічка,
пурпурна стрічка як темна нічка —
і темна нічка і дві малинки;
личка ґранатів дві половинки.

А твоя шия як вежа зброї,
що на ній сильних висять щити;
отака шия і така ти —
ні, ти ще краща від вежі тої.

А твої соски, а твої груди —
з тих двох близняток дві лані буда;
дві лані буде як дві лилії,
що в них пасуться дві лані тії.

Уся ти гарна, уся без скази,
як ізмарагди і як топази,
як діаманти ті первопробі,
одної rischi нема на тобі!

А твої ласки, твої усмішки
то мід солодкий, що капле з крижки,
то мід солодкий, пахучі вина —
о, моя люба! моя єдина!

Ходи за мною! ходи за мною!
промежи мирри, промежи нард
підем, кохана, Ливан-горою
аж там, де леви і леопарди!
Там на високих верхах Сеніру
тобі я з серця зложу офіру,
а на найвищім шпилі Ермону
вберу в корону!

Зранила серце моє ти, мила,

зранила серце моє, зранила
єдиним пліпком одної вії,
одним намистом на твоїй шиї!

Ти сад, мій сад, замкнений сад —
і під печаттю живих струй води!
Алой і мирра, кипер і нард —
і всі ароми і всі клейноди!

О, війте! війте! буйні вітрове:
беріть на крила ті всі бальзами!
кажіть, як пахне мій сад любови,
якими квітне в серці квітками!

Ішов, ішов я, та й аж зайшов я
у сад, мій сад:
медом ситився, вина напився,
та й рад я, рад.

Пийте! ситіться! друзі кохані —
і ви! і ви!
всі веселімся! всі будьмо п'яні —
з любови! з любови!

Хочете знати, кого люблю я?
хочете знати? хочете знати?
він над сто тисяч! сто тисяч вздру я,
а його зараз можу пізнати.

Голова в нього — золото щире,
на ній, як ворон, кучері вються;
цвітучі щоки як грядка мирри,
уста аж тягнуть, очі сміються.

А його тіло, в сапфир одіте,
таке як мармур і хризоліти;
руці і нозі — що й нічим тіло,
а сам держиться гордо та сміло.

Такого серце моє злюбило!

Ой, у садочку там квіття, квіття!
там мій миленький, як те блакиття:
в пахощах ходить, сяйвами сяє —
певно про мене думку думає...

Вийду я, вийду в садок між квіти:
там будем з милим разом ходити,
разом ходити і разом сяти
і одну думку обоє мати..

Мені нині рай відкрився:
мені милий мій приснився!
та так снівся якимось чудно,
що й сказати тее трудно.

Чи слабий він? чи покійний?
чи в любові непостійний?
чи гризеться та мертвиться —
що мені так дивно сниться?

Десь приходить весь у росах —
я до нього, а він — що це?
як не було!...

Кинулась я, біжу, кличу —
аж сторожа йде на стрічу:
ймили мене, поранили,
ще й намітку похитили...

Де він, друзі? де він саме?
чи він з вами, чи не з вами?
скажіть йому без обвину,
що з любови за ним гину!

Чи то не диво, чи не новина —
кедрові столи, пахучі вина —
як я за столу кедрові сіла,
пахучі вина пити посміла?

Чи то не диво, чи то не дивне:
воколо мене самі царівни
і самі слуги й самі рабині —
а деж подруги мої єдині?

Чи то не диво, не небувале:
світлі світлиці, злоті повали —
моя ж хатинка сама остала,
а в ній матінка, що колисала...

Як те ві рай в повній зброї,
отака твоя краса!

йде й стягами потряса —
на побіди! на підбої!

Відверни від мене очі,
відверни!
бо зворушують вони!

Шістьдесять цариць-наложниць,
дівчат-бранок — без числа!
а єдина ти прийшла —
і нестало переможниць:
ти усіх перемогла!

Відверни від мене очі,
відверни!
бо зворушують вони!

Як те військо в повній зброї
жде на знак, щоб в бій пійти,
так і ти!
до якої йдеш мети?
до якої?

Відверни від мене очі,
відверни
бо зворушують вони!

Ходімо, любий, відсіля —
в поля, на села жити!
там інші люди, інший світ,
там спомини дівочих літ
і матері і діти...

Станемо вранці, вийдем у сад,
підем — походим по росі,
глянем, чи спіє виноград,
чи мандрагори на часі —
всі пупяночки, всі
оглянем по черзі,
заки завернемо назад.

А сонечко пречисте, ясне
зніметься вгору — передвчасне!
І рука в руку, як ті діти,
підем тоді ми попід віти
і попід віти й попід гилля
аж на травичку, на бадилля...

Ходімо, любий, відсіля —
тут лиш похмілля!

Оглянься! оглянься, Суляміт!
дай надивитись на тебе! —
А чи я хоровід манаїмський,
щоб вам дивитись на мене?

О, що за стопка! що за хід!
як гнеться на ходу все тіло!
як майоріє! як ряхтить!
неначе мистецьких рук діло!
Адіть на бедра і живіт:
як чаша точена, кругла!
Оглянься! оглянься, Суляміт!
оглянься, смугла!

Ой, летів сокіл із гір високих
та понад гєри, понад долини,
та й закружляв він там, де потоки,
отам, де стадо вздрів голубине.

Заздрів він стадо — неодну пару,
а в нім голубку чистеньку, білу,
як воду пила, як крилця мила,
як сама збоку одна ходила.

Заздрів він стадо — неодну пару,
вибрав голубку отую саме —
завис в повітрі, стрілою вдарив,
схопив голубку, поніс світами.

Голубка просить, голубка молить:
яка тобі я, соколе, добич?
сокіл сокілку нехай соколить;
в мене ж голубко, хоч і не побіч.

Не слуха сокіл, несе шуліка —
ніхто не лине на оборону!
на серце впала печаль велика —
готовсь, голубко, готовсь до скону!

Ой, скажи, серце, коли ти віще
ой, скажи, кволе:
чи ми зійдемося коли живі ще,
чи вже ніколи?

Чи сядем поруч, отак як рідні —
під які своли?
і чи згадаєм наші люби-дні,
чи вже ніколи?

Зійдімся, люба! зійдімся, мила!
зійдімся, доле!
бо так неможна! бо так не сила!
бо так ніколи!

Охлятів сок омліли ноги:
і безнад гоха і перелоги —
друже мій милий: киньмо те! киньмо!
сядьмо на хвильку і відпочиньмо!

Ось наша яблунь — ще місце тепле!
сядьмо, нехай нас цвітом обсипле
тут на цім місці першої стрічі!
примкнімо вічі!...

Любове, ти, любове:
велика твоя сила!
твій чар, твоя отрута,
твої солодкі пута —
кого ти не згубила
в них, сило незбагнута!

Зложи ж мене на серце,
ще й приложи, небоже!
як смерть, любов є сильна,
довічна, домогильна —
то або спільне ложе,
або могила спільна!

1,32
5870
b.1 (1986)